

вакантних посад і з огляду на це корегувати набір курсантів у відомчі навчальні заклади. 6. Доцільно самі системи підготовки курсантів та слухачів будувати з урахуванням психологічних закономірностей засвоєння нових знань, необхідно впроваджувати в навчальний процес нові форми (типи) навчання, які будуть виховувати творче, нестандартне мислення. На наш погляд, таким типом є проблемне навчання особового складу, принципи якого не тільки відповідають умовам засвоєння знань та дій, але й співпадають із головними психологічними умовами розвитку курсанта. 7. Доказовим аргументом необхідності комплектування служб та підрозділів внутрішніх справ лише фахівцями, які закінчили спеціалізовані відомчі навчальні заклади, є розгляд проблемних питань підготовки фахівців для правоохоронних органів цивільними закладами освіти, що обумовлено постійним некомплектном органів правопорядку, зокрема міліції, значною плінністю кадрів та неможливістю навчальних закладів Міністерства внутрішніх справ комплектувати втрачені кадри з причин постійного скорочення прийому до них слухачів та курсантів через обмеження бюджетного фінансування.

Список літератури: 1. Освіта та наука МВС України: шлях у 10 років: Довідкове видання /Відп. за випуск І.Г.Кириченко, В.В.Науменко, В.М.Кульчицький. Дніпропетровськ, 2001. 2. Про затвердження Програми реформування освітянської діяльності МВС України: Наказ МВС України № 1213 від 20.11.2003 р. 3. Національна академія внутрішніх справ України, Люди, події, факти. 1921–2001. К., 2003. 4. Михайленко П.П., Кондратьєв Я.Ю. Історія міліції України у документах і матеріалах. У 3-х т. К., 2000. Т.3, 1946–1990. 5. Архів МВС України. Ф.46. Оп.1. Спр.377. 6. Приказ Министра внутренних дел СССР № 307» Об утверждении Положения об отделе заочного обучения высшего учебного заведения МВД СССР» от 20 ноября 1972 года. М., 1972. 7. Приказ Министра внутренних дел СССР № 355 от 23 декабря 1974 г.» О введении в действие Наставления по профессиональной подготовке рядового и начальствующего состава органов внутренних дел». М., 1974. 8. Приказ Министра внутренних дел СССР № 0270 от 30 апреля 1972 г. «Об итогах работы с кадрами в органах внутренних дел в 1971 году». М., 1972. 9. Безнадежный В.М. Милиция как административный орган и ее функции //Сборник статей адъюнктов и соискателей. М., 1965. 10.Ануфрієв М.І. Про вдосконалення роботи з особовим складом органів внутрішніх справ // Матеріали науково-практичної конференції: Становлення, розвиток відомчої освіти та науки, основні напрямки удосконалення підготовки кадрів органів внутрішніх справ України. Х., 2000. 11. Ануфрієв М.І., Бандурка О.М., Ярмиш О.Н. Вищий заклад освіти МВС України: Науково-практичний посібник. Х., 1999.

Надійшла до редколегії 26.02.04

С.В. Городянко

СУТНІСТЬ ТА ЮРИДИЧНА ПРИРОДА БЕЗПЕКИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Розбудова правової демократичної, соціальної держави Україна передбачає реформування існуючого механізму забезпечення безпеки служби, праці та життя осіб рядового і начальницького складу органів, служб та підрозділів внутрішніх справ як захисників прав, свобод та законних інтересів учасників суспільних відносин. Рівень якості забезпечення життєдіяль-

ності особового складу органів системи Міністерства внутрішніх справ визначає рівень стабільності і правопорядку в суспільстві, захищеності людини та громадянина від злочинних посягань. «Становлення України як правової держави, – вказують О.М. Бандурка та В.О. Соболев, – потребує відповідних реформ і в органах внутрішніх справ з метою забезпечення високого професійно-освітнього рівня працівників, їх здатності працювати в нових умовах розвитку суспільства, їх соціальної захищеності та безпеки життєдіяльності» [1, с.286].

Право працівника органів внутрішніх справ на безпеку має конституційний характер. У ст.3 Конституції України [2, ст.141] прямо зазначається, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість та безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю; права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і напрямки діяльності держави; держава відповідає перед людиною за свою діяльність; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. У ст.27 Основного Закону записано: «Кожна людина має невід'ємне право на життя. Ніхто не може бути свавільно позбавлений життя. Обов'язок держави – захищати життя людини. Кожен має право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань».

Цими нормами встановлено, що людина ні перед ким не є юридично зобов'язаною своїм народженням та життям, що порушення її фізичної цілісності не може бути обумовлено ні суспільними, ні державними, ні службовими, ні етичними, ні релігійними або будь – якими іншими цілями чи інтересами. Життя людини визначається найвищою соціальною цінністю, рівно важливою і для особи, і для суспільства, оскільки від реального забезпечення цього права залежить не тільки існування окремих людей, але також і розвиток суспільства в цілому. Будь-яка організація, будучи суб'єктом певної діяльності, працює тільки тоді надійно, якщо нею передбачена та дотримується необхідна система запобіжних заходів і в першу чергу – заходів безпеки своїх членів. «Саме тому управління безпекою персоналу розглядається як невід'ємна частина цілісної системи управління. Його мета – забезпечення, наскільки це можливо, для кожного працівника безпечних, в тому числі і для здоров'я, умов праці і, таким чином, зберігання людських ресурсів. Це повною мірою відноситься і до безпеки особового складу органів внутрішніх справ» [3, с.225]. Н.П.Матюхіна відзначає, що органи внутрішніх справ виступають не тільки як суб'єкти діяльності із забезпечення безпеки життєдіяльності суспільства, його окремих членів, але й як об'єкти цієї діяльності. Як і всі громадяни України, працівники органів внутрішніх справ мають конституційне право на охорону та захист життя і здоров'я, у тому числі і в процесі трудової діяльності [4, с.249].

Загальні конституційні норми щодо забезпечення життєдіяльності персоналу органів внутрішніх справ конкретизуються в спеціальних законодавчих та підзаконних нормативно-правових актах. Так, в ст.15–1 Закону України «Про міліцію» [5, ст.20] зазначається, що працівник міліції має право оголосити вогнепальну зброю і привести її у готовність, якщо вважає, що в обстановці, яка склалася, можуть виникнути підстави для її застосу-

вання. При затриманні злочинців чи правопорушників, або осіб, яких працівник міліції запідозрив у скоєнні злочинів чи правопорушень, а також при перевірці документів у підозрілих осіб працівник міліції може привести в готовність вогнепальну зброю, що є попередженням про можливість її застосування. Спроба особи, яка затримується працівником міліції із вогнепальною зброєю в руках, наблизитись до нього, скоротивши при цьому визначену ним відстань, чи доторкнутись до зброї, дає працівникові міліції право застосувати вогнепальну зброю. У ст. 21 даного Закону позначається, що працівник міліції перебуває під захистом закону. Законом гарантується захист життя, здоров'я, честі, гідності, майна працівника міліції та членів його сім'ї від злочинних посягань та інших протиправних дій. Образа працівника міліції, опір, погроза, насильство та інші дії, які перешкоджають виконанню покладених на працівника міліції завдань, тягнуть за собою встановлену законом відповідальність. Правопорушення щодо пенсіонера міліції, членів його сім'ї, вчинені у зв'язку з його попередньою службовою діяльністю, а так само щодо особи, яка сприяє міліції в охороні громадського порядку і боротьбі із злочинністю, та членів її сім'ї, тягнуть за собою відповідальність за законом. Працівник міліції має право оскаржити до суду прийняття щодо нього рішення службових осіб органів внутрішніх справ, якщо вважає, що вони ущемляють його гідність і особисті права, які не пов'язані із службовою діяльністю. Звільнення працівника міліції зі служби у зв'язку з обвинуваченням у вчиненні злочину допускається тільки після набуття обвинувачувальним вироком законної сили. У разі затримання працівника міліції за підозрою у вчиненні злочину або обрання щодо нього запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою його тримають у призначених для цього установах органів внутрішніх справ окремо від інших осіб або на гарнізонній гауптвахті. У ч.3 ст.12 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» [6] вказується, що за наявності даних про загрозу життю, здоров'ю або майну працівника чи його близьких родичів у зв'язку з здійсненням ним оперативно-розшукової діяльності оперативний підрозділ зобов'язаний прийняти спеціальні заходи для забезпечення їхньої безпеки. Підкреслюючи значення діяльності, у даному напрямку, у рішеннях колеги МВС України від 18 грудня 2000 р. «Про підсумки роботи органів внутрішніх справ за 2000 рік та завдання відповідно до вимог Президента України, Уряду щодо поліпшення боротьби зі злочинністю та посилення охорони громадського порядку» забезпечення безпеки працівників органів внутрішніх справ відповідно до особливостей службової діяльності визнано одним із пріоритетних напрямків в роботі органів внутрішніх справ щодо забезпечення стабільної криміногенної ситуації, активізації протидії злочинності [7].

Незважаючи на важливість безпеки життєдіяльності осіб рядового та начальницького складу для ефективного правоохоронно-правозабезпечуючого функціонування органів внутрішніх справ, її стан далекий від бажаного. Колегія, керівництво Міністерства внутрішніх справ України неодноразово вказували на визнання безумовності пріоритетності життя і здоров'я особового складу над будь-якими інтересами чи завданнями оперативно-службової

діяльності і про необхідність запобігання надзвичайних подій, пов'язаних із втратами та пораненнями працівників органів внутрішніх справ. Небезпека, яку зазнають працівники органів внутрішніх справ під час виконання службових обов'язків, є різноманітною за змістом, силою впливу, наслідками для здоров'я та іншими характеристиками. Практика показує, що забезпечення безпеки діяльності особового складу органів внутрішніх справ ще не знаходиться на належному рівні, оскільки щорічно гине та отримує тяжкі поранення, каліцтво, психічний розлад та закінчує життя самогубством значна кількість працівників органів внутрішніх справ [3, с.226]. Керівники різних рівнів не проявляють належних вимог, а деякі безвідповідально ставляться до організації жорсткого контролю за практичним втіленням стратегічної лінії на запобігання і безумовне викоринення фактів невинуватених втрат і поранень особового складу. У деяких органах питання безпеки особового складу не розглядаються на колегіях і оперативних нарадах, не розробляються заходи по підвищенню боєздатності підрозділів в цілому і окремих співробітників зокрема, виявляється знецінене ставлення керівного складу до життя і здоров'я підлеглих, інструктажі особового складу перед виходом на службу здійснюються поверхово або й зовсім не проводяться, не перевіряється наявність засобів захисту та особистої безпеки. Тренування груп захоплення, навчання за оперативними планами практикуються рідко та безсистемно, табельна зброя особовому складу оперативних служб і дільничним інспекторам на постійне носіння не видається, допускаються випадки виїзду працівників міліції на місце подій для затримання правопорушників не тільки без зброї, а й без засобів індивідуального захисту, але і в разі їх наявності вони використовуються безграмотно. Так, в рішенні колегії Міністерства внутрішніх справ України «Про стан професійної підготовки і безпеки особового складу органів внутрішніх справ України та заходи щодо їх вдосконалення відповідно до завдань Президента України з питань забезпечення належного громадського порядку та протидії злочинності в державі» [8] підкреслюється, що, незважаючи на вимоги Керівництва Міністерства внутрішніх справ України щодо підвищення рівня професіоналізму кадрів, пріоритетності безпеки працівників при виконанні службових обов'язків та дій в екстремальних ситуаціях, стан справ на даному важливому напрямку діяльності викликає серйозну занепокоєність. Про низький стан безпеки життєдіяльності з турботою говорять і вчені. О.М. Бандурка і В.О. Соболев з цього приводу пишуть: «На жаль, у деяких управліннях Міністерства внутрішніх справ ще мають місце випадки, коли працівники гинуть або мають тілесні ушкодження внаслідок низького рівня службової дисципліни, професійної майстерності, надмірної самовпевненості, необережності під час виконання службових обов'язків. Отже, першочергову увагу необхідно приділяти вирішенню проблем соціальної захищеності працівників органів внутрішніх справ, особливо безпеці життєдіяльності» [1, с.121].

Практичне забезпечення безпеки служби, праці та життя персоналу органів внутрішніх справ вимагає наукового підходу до вирішення існуючих в цій сфері проблем. Найперше завдання науки полягає у визначенні сутності

поняття даного явища. Лише на цій підставі можуть бути правильно вирішені усі теоретично-практичні питання наукового, нормативно-правового та методичного забезпечення управління безпекою життєдіяльності осіб рядового і начальницького складу. Стосовно поняття безпеки в науковій літературі висловлено багато думок і поглядів. Іноді вживаються синоніми даного слова, наприклад, іноді це поняття визначається шляхом протиставлення «небезпеці». У словнику С.І. Ожегова безпека означає стан, при якому не загрожує небезпека, це захист від небезпеки. Під небезпекою розуміється загроза заподіяння кому-небудь шкоди, загроза життю та здоров'ю людини, іншим її цінностям. Отже, небезпека – це ситуація, коли існує загроза безпеці, тобто сукупність умов та факторів, які є небезпечними для життєво важливих інтересів особистості. Загроза, як зовнішній чинник небезпеки, справляючи специфічний вплив на конкретного суб'єкта, зумовлює його особливий психологічний стан. Останній виступає психофізіологічною ознакою небезпеки. Людина, яка перебуває в стані небезпеки, відчуває тривогу, неспокій, для неї характерно психічне напруження та інші негативні прояви [9, с.84]. Якщо небезпека характеризується наявністю загрози, то для безпеки, навпаки, характерна відсутність загрози і відповідно психофізіологічної напруженості і пов'язаних з нею різних негативних наслідків. В.А. Ліпкан вказує на багатогранність «феномену безпеки». На його думку, безпека характеризує конкретний стан захищеності будь-якої держави та її спроможність протистояти змінам умов функціонування, як таким, що носять як передбачуваний, так і спонтанний характер. Безпека – це гарантована конституційними, законодавчими і практичними заходами захищеність і забезпеченість життєво важливих інтересів об'єкта від зовнішніх і внутрішніх загроз. Водночас, він окреслює наступні базові ознаки цього поняття. 1. Безпека – це стан об'єкта. 2. Безпека – це здатність об'єкта, явища або процесу зберігати свою суть в умовах цілеспрямованого, руйнівного чи то внутрішнього, чи то зовнішнього впливу, іншими словами – безпека є подібною до гомеостазу. 3. Безпека – властивість системи, побудованої на принципах структурної стійкості, самоорганізації, цілісності. Кожна із цих властивостей є системно-утворюючою, тобто руйнація будь-якого з них призводить до колапсу системи. 4. Безпека – гарантія, необхідна умова життєдіяльності особи, суспільства, держави, що дозволяє їм зберігати та збільшувати духовні та матеріальні цінності. 5. Безпека – відсутність небезпек та загроз для об'єкта. Суть безпеки – постійне існування загрози і перманентна необхідність управління нею [10, с.57, 61]. В.М. Лапін стверджує, що безпека життєдіяльності – це ступінь захисту людини від надзвичайної небезпеки, де під терміном «небезпека» мається на увазі вплив на людину факторів, які можуть викликати відхилення її стану від нормального. Природа цих факторів може бути пов'язана як з причинами природного або соціально-економічного характеру (екологічними катастрофами, низьким економічним рівнем життя тощо), так і з причинами техногенного характеру (з рівнем забруднення навколишнього середовища як наслідком виробничої діяльності людини, аваріями, катастрофами на підприємстві, транспорті, війнами) [11, с.3]. «Безпека – це мета,

а безпека життєдіяльності – засоби, шляхи, методи досягнення» [12, с.4]. Є.А. Арустамов вирішення проблеми безпеки життєдіяльності вбачає в забезпеченні нормальних умов діяльності людей, в захисті людини і оточуючого її середовища від впливу шкідливих факторів, які перевищують нормально-допустимі норми. «Підтримання нормальних умов діяльності та відпочинку людини створює передумову для найвищої працездатності та продуктивності. Забезпечення безпеки праці та відпочинку сприяє збереженню життя і здоров'я людей за рахунок зниження травматизму і захворюваності [13, с.110]. Особиста безпека, наголошує А.В. Буданов, визначається наступними факторами: специфікою умов, змісту та форм професійної діяльності; метою професійної діяльності працівника; загальною професійною підготовкою працівника та наявністю у нього спеціальних знань, умінь та навичок щодо забезпечення особистої безпеки при виконанні професійних завдань [14, с.11].

Аналіз положень, висновків вчених щодо загального поняття «безпека життєдіяльності» дозволяє застосувати методи від абстрактного до конкретного та дедукції, виокремити основні ознаки поняття «безпека життєдіяльності працівників органів внутрішніх справ». Безпека життєдіяльності осіб рядового та начальницького складу прямо пов'язана з їх професійною службово-трудовою діяльністю, здійснюваною щодо захисту й охорони прав, свобод та законних інтересів суб'єктів правовідносин. Виконуючи свої посадово-функціональні обов'язки, працівник піддається комплексу негативних, небезпечних факторів. Мета управління безпекою життєдіяльності працівників полягає у здійсненні системи заходів, спрямованих на зниження й усунення цих небезпечних факторів. Робота особового складу органів системи Міністерства внутрішніх справ є однією з небезпечних, вона перевищує всі інші професії за схильністю до стресу і небезпеки. Працівник органів внутрішніх справ під час виконання обов'язків може бути об'єктом посягання і водночас зобов'язаний припинити всяке посягання на інші об'єкти, що охороняються, чи які він має захищати, тобто свідомо ризикувати своїм здоров'ям чи навіть життям для усунення небезпеки. Тому діяльність працівників органів внутрішніх справ у більшості випадків пов'язана з небезпекою та стресовими ситуаціями. Своєрідність впливу небезпеки полягає в її постійній потенційній присутності. В одних випадках вона може передбачатись, а в інших виникає раптово. Працівники тільки за певних умов ймовірно прогнозують вчинення опору з боку порушників закону, включаючи застосування вогнепальної зброї. Можливість нападу на них існує протягом усього часу патрулювання, чергування і навіть носіння форми та зброї. В будь-якому випадку працівник органів внутрішніх справ зобов'язаний не втікати від небезпеки, а умовно кажучи, йти їй назустріч. Виконуючи службові обов'язки, наприклад, по охороні громадського порядку, розшукуючи озброєних злочинців, беручи участь в оперативних заходах по перевірці місць можливого збирання злочинного елементу, перебуваючи в засідці, працівник органів внутрішніх справ має бути готовим до різних ситуацій, до певного ризику для свого життя і здоров'я. Звідси висновок: професійна діяльність особового складу органів, служб та підрозді-

лів внутрішніх справ має небезпечний і ризиковий характер. В.Г. Андросюк, Г.О. Юхновець та Л.І. Казіміренко поділяють небезпеку на реальну, уявну, провоковану та потенційну. Реальна небезпека є, на їх думку, наслідком несприятливої динаміки оперативно-службової ситуації, з реальними факторами загрози життю та здоров'ю працівника. Уявна небезпека – це результат перебільшення й хибної оцінки негативних якостей ситуації, поведінки конкретних осіб, хибного тлумачення мовних повідомлень. Провоквана небезпека виникає внаслідок прояву окремих особистих негативних якостей працівника (агресивність, грубість, жорстокість, гонор тощо) і відповідної протиправної реакції на них з боку інших осіб. Що стосується потенційної небезпеки, то вона виникає під час будь-якого можливого контакту з негативними якостями об'єктів чи суб'єктів ситуації [15, с.13–14]. На думку В.С. Медведєва, своєрідність впливу небезпеки полягає в її постійній потенціальній присутності. В одних випадках вона може передбачатися, в інших виникає раптово [16, с.96]. Таким чином, небезпека, якої зазнають працівники органів внутрішніх справ під час виконання службових обов'язків, є багатоплановою за змістом, силою, наслідками свого впливу та за іншими характеристиками. Багатоплановими, різнохарактерними за змістом і формою мають бути й заходи щодо забезпечення безпеки професійної діяльності осіб рядового та начальницького складу. Ці заходи повинні мати економічний, правовий, матеріально-технічний, соціальний, психологічний, кадровий, інформаційний та спеціально-технічний характер.

Такий підхід до розуміння безпеки життєдіяльності працівників органів внутрішніх справ дозволяє зробити декілька теоретично-практичних висновків щодо суті, поняття та юридичної природи даного явища. По-перше, сутність безпеки життєдіяльності осіб рядового і начальницького складу полягає в надійному захисті життя, здоров'я, честі, гідності та недоторканності останніх під час виконання ними своїх посадово-функціональних обов'язків стосовно охорони й забезпечення прав, свобод та законних інтересів учасників суспільних відносин. По-друге, поняття безпеки життєдіяльності працівників органів внутрішніх справ визначимо як систему економічних, правових, матеріально-технічних, соціальних, психологічних, кадрових, інформаційних та спеціально-технічних заходів, спрямованих на усунення небезпечних для життя, здоров'я, честі, гідності і недоторканності осіб рядового і начальницького складу факторів під час виконання ними своїх посадово-функціональних завдань та обов'язків. По-третє, до основних завдань організаційно-управлінської діяльності віднесено наступні: а) вивчення та аналіз головних факторів і причин трагічних випадків під час виконання професійних обов'язків; б) впровадження спеціальних програм по підготовці до дій у небезпечних ситуаціях; в) регулювання питань професійного захисту працівників; г) усунення небезпечних умов професійної правоохоронно-правозабезпечувальної діяльності. По-четверте, юридична природа безпеки життєдіяльності особового складу органів внутрішніх справ полягає в необхідності нормативного визначення усіх найважливіших питань щодо здійснення системи заходів по усуненню негативних, небезпе-

чних факторів, які створюють загрозу життю, здоров'ю, честі, гідності та недоторканності осіб рядового чи начальницького складу.

Список літератури: 1. Бандурка О.М., Соболев В.О. Теорія та методи роботи з персоналом в органах внутрішніх справ: Підручник. Х., 2000. 2. Конституція України. К., 1996. 3. Бандурка О.М. Управління в органах внутрішніх справ України: Підручник. Х., 1998. 4. Матюхіна Н.П. Управління персоналом органів внутрішніх справ України: організаційно-правові засади: Дис... д-ра юрид. наук. Х., 2002. 5. Закон України «Про міліцію» від 20 грудня 1990 р. // ВВР України, 1993. №22. 6. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18 лютого 1992 р. // ВВР України, 1992. №22. 7. Рішення колегії МВС України №9 КМ/1 від 18.12.2000 р. «Про підсумки роботи органів внутрішніх справ за 2000 рік та завдання відповідно до вимог Президента України, Уряду щодо поліпшення боротьби зі злочинністю та посилення охорони громадського порядку». К., 2000. 8. Наказ МВС України №759 від 21 жовтня 2000 р. «Про оголошення рішення колегії МВС України «Про стан професійної підготовки та безпеки особового складу органів внутрішніх справ України та заходи щодо їх вдосконалення відповідно до завдань Президента України з питань забезпечення належного громадського порядку та протидії злочинності в державі. 9. Зеленецький В.С., Куркин М.В. Поняття безпеки та її забезпечення суб'єктами кримінального процесу // Вісник Університету внутрішніх справ. 1992. Вип. 2. 10. Ліпкан В.А. Безпекознавство: Навчальний посібник. К, 2003. 11. Лапін В.М. Безпека життєдіяльності людини. Навчальний посібник. К., 1999. 12. Пістун І.П. Безпека життєдіяльності. Сума, 1999. 13. Безопасность жизнедеятельности: Учебник / Под ред. Є.А. Арустамова. М., 2001. 14. Буданов А.В. Педагогика личной профессиональной безопасности сотрудников органов внутренних дел. М., 1997. 15. Забезпечення особистої безпеки працівників органів внутрішніх справ при виконанні службових обов'язків: Науково-практичні рекомендації / Г.Ю. Юхновець, В.Г. Андросюк, Л.І. Казіміренко. К., 1999. 16. Медведєв В.С. Проблеми професійної деформації співробітників органів внутрішніх справ (теоретичні та прикладні аспекти): Монографія. К., 1997.

Надійшла до редколегії 02.02.04

О.Ю. Синявська

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ ЯК СУБ'ЄКТІВ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Згідно з Конституцією України, утвердження і забезпечення прав і свобод людини було визнано головним обов'язком нашої держави [1, ст.3]. Виходячи з цього, одним з основних напрямів діяльності державної влади стало розроблення законодавства, спрямованого на забезпечення прав людини і створення механізмів щодо його реалізації. Саме на забезпечення прав і свобод людини спрямована діяльність усіх правоохоронних органів в цілому, та органів внутрішніх справ зокрема. Але при цьому працівники органів внутрішніх справ є повноправними громадянами України, і їх конституційні права і свободи повинні бути гарантовані і забезпечені нашою державою. Крім того, характер діяльності працівників ОВС пов'язаний з підвищеною небезпекою, що підтверджує необхідність встановлення особливого державного захисту персоналу органів внутрішніх справ. Зараз в Україні прийнято багато нормативно – правових актів, спрямованих прямо